

Arrest

nr. 340 871 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 03.07.2024 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en tot poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Zo zou betrokkene als chauffeur hebben meegewerkt aan een poging tot import van grote hoeveelheden cocaïne vanuit Rotterdam via een container die bestemd was voor Antwerpen.

De massale aanvoer van drugs via containertransporten, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, is een kernactiviteit van grootschalige en gevaarlijke criminele organisaties die de integriteit van het havenverkeer en de veiligheid van de grootstedelijke samenleving in het algemeen ernstig bedreigen. Niets ontziende bendes die de normen en wetten van de samenleving niet op zichzelf van toepassing achten en uitsluitend belust zijn op groot, snel en gemakkelijk geldgewin, zonder zich daarbij te laten afschrikken door enig politieel of gerechtelijk ingrijpen, ondermijnen zonder meer het maatschappelijk weefsel en houden zodoende een zeer ernstig gevaar in voor de openbare veiligheid. De smokkel van drugs houdt bovendien ook de drugproblematiek verder ins tand, gaat totaal voorbij aan de nefaste gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegende jeugdige afnemers en houdt een groot gevaar in voor de volksgezondheid. Bovendien is de problematiek van drughandel en-gebruik verantwoordelijk voor heel wat randcriminaliteit, wat eveneens een gevaar voor de openbare veiligheid inhoudt. De grote illegale geldstromen die door georganiseerde drughandel gegeneerd worden, ondergraven ook de regulier economie. Deze feiten brengen de openbare veiligheid derhalve in gedrang.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 11.07.2024 en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 13.09.2024, heeft de betrokkene verklaard geen familie te hebben in België. Hij heeft ook geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider verklaarde hij toch niet te weten of hij akkoord is of niet met een terugkeer naar Turkije. In België blijven zou problemen opleveren, terugkeren naar Turkije eveneens. Meer info hierover geeft hij niet.

Een schending van het artikel 8 en 3 EVRM werd door deze vage verklaringen echter niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 12.10.2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde ;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 03.07.2024 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en tot poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Zo zou betrokkene als chauffeur hebben meegewerkt aan een poging tot import van grote hoeveelheden cocaïne vanuit Rotterdam via een container die bestemd was voor Antwerpen.

De massale aanvoer van drugs via containertransporten, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, is een kernactiviteit van grootschalige en gevaarlijke criminele organisaties die de integriteit van het havenverkeer en de veiligheid van de grootstedelijke samenleving in het algemeen ernstig bedreigen. Niets ontziende bendes die de normen en wetten van de samenleving niet op zichzelf van toepassing achten en uitsluitend belust zijn op groot, snel en gemakkelijk geldgewin, zonder zich daarbij te laten afschrikken door enig politieel of gerechtelijk ingrijpen, ondermijnen zonder meer het maatschappelijk weefsel en houden zodoende een zeer ernstig gevaar in voor de openbare veiligheid. De smokkel van drugs houdt bovendien ook de drugproblematiek verder ins tand, gaat totaal voorbij aan de nefaste gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegende jeugdige afnemers en houdt een groot gevaar in voor de volksgezondheid. Bovendien is de problematiek van drughandel en-gebruik verantwoordelijk voor heel wat randcriminaliteit, wat eveneens een gevaar voor de openbare veiligheid inhoudt. De grote illegale geldstromen die door georganiseerde drughandel gegeneerd worden, ondergraven ook de regulier economie. Deze feiten brengen de openbare veiligheid derhalve in gedrang.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste middel: schending hoorrecht

1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: “46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6. leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.”

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd nooit de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Verzoeker zijn hoorrecht werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.2. Het tweede middel luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Daarbij verwijst zij naar een aanhoudingsmandaat dd. 03.07.2024 voor feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Verzoeker betwist dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Hij werd nog niet doorverwezen naar de correctionele rechtbank, laat staan dat hij definitief werd veroordeeld.

De Belgische Staat heeft geen nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Zij kan op het moment dat zij de bestreden beslissing afgeeft niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen, een inverdenkingstelling is op dat moment onvoldoende.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

2.3. Het derde middel luidt als volgt:

“Derde middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten derde een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd omdat er sprake zou zijn van gedrag waarvan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde.

In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens bv. diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau).

Dat is in casu, geenszins het geval.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Zij kan op het moment dat zij de bestreden beslissing afgeeft niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen, een inverdenkingstelling is op dat moment onvoldoende.

Verzoeker betwist dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De overheid toont geenszins aan dat zij het actueel gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht.

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en ondoordacht is tewerk gegaan.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra)."

2.4. Het eerste, tweede en derde middel worden samen beoordeeld.

2.4.1. In zoverre verzoeker een schending aanvoert van het hoorrecht wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat op 11 juli 2024 een "vragenlijst hoorrecht" werd ingevuld en dat op 13 september 2024 een gesprek werd gevoerd met een terugkeerbegeleider. Verzoeker betwist dit niet. Uit het verslag van dat laatste gesprek blijkt dat hij "werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie, namelijk dat hij onwettig in België verblijft en dat hij dient terug te keren naar het land waar hij recht op verblijf heeft" en dat werd "verduidelijkt dat hij een BVG kan ontvangen en mogelijks een inreisverbod voor de Schengenregio." Ook blijkt dat verzoeker weigerde de vragenlijst in te vullen zonder zijn advocaat en dat hij om die reden een blanco exemplaar meekreeg van de vragenlijst hoorrecht die hij voor ontvangst aftekende. De vaststelling dat de verwerende partij vervolgens door verzoeker niet in het bezit werd gesteld van een ingevulde vragenlijst, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij hem op verschillende momenten heeft uitgenodigd om zijn standpunt over de mogelijke afgifte van de thans bestreden beslissing op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat daar anders over zou moeten worden gedacht.

Een schending van het hoorrecht is dus niet aangetoond.

2.4.2. Verzoeker betoogt vervolgens dat met de verwijzing naar het aanhoudingsmandaat van 3 juli 2024 voor feiten waarvoor hij later mogelijk veroordeeld kan worden, de verwerende partij niet aantoont dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde. De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd, en schendt het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met artikel 13 van het EVRM, zo stelt hij.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]"

Elk van deze gronden volstaat op zich om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen.

Verzoeker betwist niet dat hij *“niet in het bezit [is] van een paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie”* en dat op deze grond toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij kan dus geen belang laten gelden bij het desgevallend gegrond bevinden van het middelonderdeel dat betrekking heeft de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet nu dit een overtuigend motief is.

Voor zover het motief inzake de openbare orde wordt gehanteerd als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, moet erop worden gewezen dat artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat kan worden afgeweken van de standaardtermijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, onder meer indien *“1° er een risico op onderduiken bestaat”, of “3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*, en dat in dat geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bepaalt.

Verzoeker voert geen enkele betwisting rond de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. De gemotiveerde vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat op grond van de voormelde bepaling, samengelezen met artikel 1, §2, 1° en 3° van dezelfde wet, volstaat om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te verantwoorden. De toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet is dus overtuigend, en ook hier moet worden vastgesteld dat verzoeker geen belang kan laten gelden bij het desgevallend gegrond bevinden van het middelonderdeel inzake het openbare orde-motief van artikel 74/13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Uit het voorgaande volgt dat het eerste, tweede en derde middel niet kunnen worden aangenomen.

2.5. Het vierde middel luidt als volgt:

“Vierde middel: schending van het beginsel van zorgvuldigheid in het licht van artikel 3 EVRM - Schending van het beginsel van NON-REFOULEMENT

In de bestreden beslissing (stuk 1) wordt er geen melding gemaakt van het feit dat art. 3 EVRM op een ernstige wijze onderzocht werd alvorens DVZ de kwetsieuze titel nam.

Verzoeker werd niet verhoord omtrent de situatie in zijn thuisland.

Verweerder heeft op geen enkele manier het risico onderzocht wat een repatriëring naar Turkije in concreto met zich mee zouden kunnen brengen.

Nochtans behoort zij op de hoogte te zijn van de precare mensenrechtensituatie Turkije.

Verweerder verzaakt aan enige prospectieve beoordeling over zijn hoogst onzekere en kwetsbare situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker verwijst naar de zaak ULKE t. Turkije (EVRM, 24 januari 2006, 39437/98) waarin wordt geoordeeld dat de militaire dienstplicht die moet uitgevoerd worden door gewetensbezwaarden en waarbij strenge gevangenisstraffen worden opgelegd ter bestraffing van deze bezwaren een schending uitmaakt van het artikel 3 EVRM. Het is problematisch dat verzoeker hierover niet werd bevraagd.

Het Hof stelt:

55. Article 3 of the Convention reads as follows:

“No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.”

56. This provision enshrines one of the most fundamental values of democratic society (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July

1989, Series A no. 161, p. 34, § 88) and makes no provision for exceptions.

No derogation from it is permissible, even under Article 15 of the Convention in time of war or other national emergency (see Chahal v. the United Kingdom, judgment of 15 November 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-V, p. 1855, § 79).

57. Ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects (see, among other authorities, Ireland v. the United Kingdom, judgment of 18 January 1978, Series A no. 25, p. 65, § 162). Moreover, in assessing the evidence before it to decide whether or not there has been treatment in breach of Article 3, the Court adopts the standard of proof “beyond reasonable doubt”. Such proof may follow from the coexistence of sufficiently strong, clear and concordant inferences or of similar un rebutted presumptions of fact. In this context, the conduct of the parties when evidence is being obtained has to be taken into account (ibid., p. 65, § 161).

58. Treatment will be considered to be “inhuman” within the meaning of Article 3 because, *inter alia*, it was premeditated, was applied over a long period of time and caused intense physical or mental suffering (see, among other authorities, *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 92, ECHR 2000-XI). Furthermore, in considering whether a punishment or treatment is “degrading” within the meaning of Article 3, the Court will have regard to whether its object was to humiliate and debase the person in question and whether, as far as the consequences are concerned, it has adversely affected his or her personality in a manner incompatible with Article 3 (see *Albert and Le Compte v. Belgium*, judgment of 10 February 1983, Series A no. 58, p. 13, § 22). In order for an arrest or detention in connection with court proceedings to be degrading within the meaning of Article 3, the humiliation or debasement to which it gives rise must be of a special level and in any event different from the usual degree of humiliation inherent in every arrest or detention (see, *mutatis mutandis*, *Raninen*

v. Finland, judgment of 16 December 1997, Reports 1997-VIII, pp. 2821-22, § 55). When assessing the effects of the conditions of detention on the applicant, account also has to be taken of the cumulative effects of those conditions (see *Dougoz v. Greece*, no. 40907/98, § 46, ECHR 2001-II).

59. In the light of the above, the Court considers that, in the present case, the applicant’s successive convictions, and the continuing liability to prosecution that he faces for refusing to wear uniform on account of his philosophical beliefs, have certainly placed him in a situation of humiliation or debasement. The Court has to address the question whether that situation is different from the usual degree of humiliation inherent in criminal conviction or detention.

60. The Court notes in the present case that, despite the large number of times the applicant has been prosecuted and convicted, the punishment has not exempted him from the obligation to perform his military service. He has already been sentenced eight times to terms of imprisonment for refusing to wear uniform. Upon each release from prison after serving his sentence, he has been escorted back to his regiment, where, upon his refusal to perform military service or put on uniform, he has once again been convicted and transferred to prison. Moreover, he has to live the rest of his life with the risk of repeatedly being sent to prison if he persists in refusing to perform compulsory military service.

61. The Court notes in that connection that there is no specific provision in Turkish law governing penalties for those who refuse to wear uniform on grounds of conscience or religion. It seems that the relevant applicable rules are provisions of the Military Penal Code which classify as an offence any refusal to obey the orders of a superior officer. That legal framework is evidently not sufficient to provide an appropriate means of dealing with situations arising from the refusal to perform military service on account of one’s beliefs. Because of the unsuitable nature of the general legislation applied to his situation the applicant ran, and still runs, the risk of an interminable series of prosecutions and criminal convictions.

62. The Court points out that, in the *Thlimmenos* case, after noting that the applicant had already served a prison sentence for his refusal to wear uniform, it found that his exclusion from the profession of chartered accountant, as a second sanction, was disproportionate (see *Thlimmenos*, cited above, § 47). In the present case, the numerous criminal proceedings brought against the applicant, the cumulative effects of the ensuing criminal convictions and the constant alternation between prosecution and imprisonment, together with the possibility that he would face prosecution for the rest of his life, are disproportionate to the aim of ensuring that he performs his military service. They are aimed more at repressing the applicant’s intellectual personality, inspiring in him feelings of fear, anguish and vulnerability capable of humiliating and debasing him and breaking his resistance and will. The clandestine life, amounting almost to “civil death”, which the applicant has been compelled to adopt is incompatible with the punishment regime of a democratic society.

63. Under these circumstances, the Court considers that, taken as a whole and regard being had to its gravity and repetitive nature, the treatment inflicted on the applicant has caused him severe pain and suffering which goes beyond the normal element of humiliation inherent in any criminal sentence or detention. In the aggregate, the acts concerned constitute degrading treatment within the meaning of Article 3 of the Convention. 64. In the light of the above, the Court holds that there has been a violation of Article 3 of the Convention. (*eigen benadrukking*).

Door de terugdrijving naar Turkije te willen uitvoeren stelt verwerende partij de verzoeker bloot aan een praktijk die strijdig werd bevonden met het artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij verzaakt aan het respecteren van het beginsel van non-refoulement in hoofde van de verzoeker.

Wat betreft de situatie in Zuidoost Turkije met betrekking tot de gevechten tussen pro Koerdische bewegingen word in de nieuwsbrief van de Internationale organisatie – conflict watchlist in februari 2023 geschreven als volgt:

“The Kurdish regions — spanning northern Syria and Iraq, southeastern Turkey, and northwestern Iran — were the site of heightened tensions in 2022. Violence significantly increased in northern Iraq and Syria as Turkey intensified its military operations against Kurdish fighters, while Iran also stepped up attacks on

opposition Kurdish armed groups based in northern Iraq. Domestic dynamics — including the upcoming election in Turkey and the reemergence of anti-government demonstrations in Iran — are likely to continue driving heightened levels of political violence in the region in 2023.” (stuk 4)

Het weze onderstreept dat verweerder alvorens hij een BGV aflevert een mogelijke schending op art. 3 EVRM op een ernstige wijze dient te onderzoeken a fortiori wanneer het gaat over een persoon die zijn land is ontvlucht en al enige tijd niet meer in het herkomstland heeft verbleven, waardoor hij in een extra kwetsbare positie terecht komt. Waar gaat hij wonen, werken, is er geen schending van het non-refoulementsbeginself? Verzekert de Belgische staat zich er correct van dat verzoeker geen mensonwaardige situaties zal moeten ondergaan? Door enkel te stellen dat verzoeker geen acute medische problemen heeft waardoor er geen schending van art. 3 EVRM aannemelijk kan worden gemaakt, verzaakt DVZ aan haar zorgvuldigheidsplicht

Haar standpunt ontslaat haar derhalve niet van haar verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, §133).

Artikel 3 EVRM – dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen – bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Opgemerkt moet worden dat het beginsel van non-refoulement en het absolute karakter van art. 3 EVRM niet kan worden afgewogen aan de belangen van de openbare orde (EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (d.i. het zogenaamde Soeringprincipe) – vaste rechtspraak van het Hof en thans bevestigd in het kader van het gedwongen teruggrijpen van vreemde onderdanen in de zaak EHRM; Cruz Varas t. Zweden, 20 maart 1991).

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95). Deze verplichting staat los van enige beslissing tot toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus.

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Dit is in casu niet gebeurd door verweerder.

Overwegende dat de Raad van State bij haar arrest nr. 241.623 dd. 29.05.2018 geoordeeld heeft dat de DVZ bij het nemen van een BGV eerst dient te onderzoeken of er een mogelijke schending is van artikel 3 EVRM:

“De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het XIV-37.373-8/9 grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.” (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623)

Ook Uw Raad oordeelde reeds in deze zin in het arrest H t. Belgische Staat dd. 08.10.2018 (arrestnummer 210 636 dd. 8 oktober 2018):

“De verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet worden doorgevoerd. Een dergelijk bevel houdt immers voor de verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten.”

Verweerder heeft nagelaten om op een grondige wijze art. 3 EVRM te onderzoeken ALVORENS zij de bestreden beslissing nam.

In casu moet worden vastgesteld dat door verweerder een uitvoerbare vertrekverplichting opgelegd wordt zonder op een ernstige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het leidt geen twijfel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is gegrond.”

2.6.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van de vragenlijst hoorrecht die werd ingevuld op 11 juli 2024 werd gevraagd of hij wilde terugkeren naar zijn herkomstland, waarop hij antwoordde: *“ja”* en *“[zo] snel mogelijk”*.

Uit het verslag van het interview dat op 13 september 2024 werd gevoerd in de gevangenis van Antwerpen blijkt dat verzoeker verklaarde *“niet te weten of hij akkoord is of niet met een terugkeer naar Turkije. In België blijven zou problemen opleveren, terugkeren naar Turkije eveneens.”* Verder moet worden herhaald dat verzoeker weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen zonder zijn advocaat en dat hij een blanco exemplaar mee kreeg en tekende voor ontvangst, doch uit niets blijkt dat hij een ingevuld exemplaar ter kennis heeft gebracht van de verwerende partij.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij verzoeker dus wel degelijk heeft trachten te horen omtrent de situatie in zijn thuisland. Verzoeker stelde nu eens dat hij zo snel mogelijk wou terugkeren en dan weer stelde hij niet te weten of hij akkoord zou gaan met een terugkeer naar Turkije, en dat in België blijven problemen zou opleveren en terugkeren naar Turkije eveneens. Hij weigerde verdere toelichting te geven zonder zijn advocaat en uit niets blijkt dat hij een ingevulde vragenlijst terugbezorgde aan de verwerende partij. In die optiek kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij in de bestreden beslissing heeft gesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM door verzoekers vage verklaringen niet aannemelijk werd gemaakt.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat de verwerende partij een verder onderzoek had moeten voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en hij daarbij enerzijds verwijst naar rechtspraak van het EHRM inzake de situatie van gewetensbezwaarden in Turkije, en anderzijds naar de spanningen in Zuidoost Turkije, kan de Raad evenmin volgen. Immers, wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoeker ten aanzien van de verwerende partij niet heeft aangehaald dat hij in Turkije gewetensbezwaarde is of zo zal worden behandeld en evenmin dat hij zou moeten terugkeren naar Zuidoost Turkije en dat hij daar een reëel risico loopt, alleen op grond van zijn aanwezigheid, om te worden getroffen door een conflict op een manier die strijdig is met

artikel 3 van het EVRM. Zoals hij zelf stelt moet niet alleen rekening worden gehouden met de algemene situatie in het land waarnaar hij moet terugkeren, maar moet dit wordt samengenomen met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval. Verzoeker is op dat punt in gebreke gebleven, en dat kan hij bezwaarlijk ten kwade duiden aan de verwerende partij.

Waar verzoeker tot slot -opnieuw in vage en algemene bewoordingen- stelt dat een ernstig onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM moet gebeuren wanneer het gaat om een persoon die zijn land is ontvlucht en die al enige tijd niet meer in het herkomstland heeft verbleven waardoor hij in een extra kwetsbare positie terechtkomt, en de vraag moet worden gesteld waar hij zal gaan wonen en werken, kan ook hier slechts worden vastgesteld dat hij zich vergenoegt met een algemene vraagstelling zonder dat op zichzelf te betrekken. Eén en ander klemt des te meer nu verzoeker -luidens het verslag van het gehoor op 13 september 2024- verklaarde pas sinds 12 oktober 2023 in België te zijn en dat zijn ouders en broer nog in Turkije wonen op het adres dat hij ook opgaf als zijn eigen verblijfsadres in Turkije. Hoe dan ook blijft de vaststelling dat verzoeker op geen enkele wijze heeft geconcretiseerd ten aanzien van de verwerende partij dat er zich een probleem zou kunnen voordoen bij terugkeer dat zou resulteren in een schending van artikel 3 van het EVRM, en de verwerende partij moest *in casu* dan ook niet verder gaan in haar onderzoek dan zij heeft gedaan.

2.6.3. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond. Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS